

Z P R A V O D A J

ZÁKLADNÍ ORGANIZACE ČSBS Kladno a Slaný

2. Ročník Číslo 10

PROSINEC 2014

Zpravodaj Vám přinášíme díky
<http://www.point4me.com/cs>

point4me.cz
tisk online snadno a rychle

ZPRAVODAJ BUDE I V ROCE 2015

Vážené sestry, vážení bratři a ostatně vy všichni, kteří sledujete naši činnost a čtete náš Zpravodaj, jehož obsah v elektronické verzi osloví až 800 z Vás. Rád bych Vám oznámil, že díky společnosti point4me budete dostávat Zpravodaj ZO ČSBS Kladno a Slaný i v následujícím roce 2015. Společnost point4me se rozhodla sponzorovat již třetím rokem tisk našeho Zpravodaje a my jsme jí za to upřímně vděční. Zpravodaj byl původně ur-

čen jen pro nejstarší členy naší organizace, kteří z důvodu vysokého věku, či ze zdravotních důvodů se již neúčastní našich společných akcí. Dnes se však Zpravodaj dostane nejen ke každému členovi Základní organizace, ale díky elektronické verzi na internetu je dostupný mnoha dalším.

Děkuji řediteli společnosti point4me za jeho postoj podporovat naší organizaci i v příštím roce.

P. Hroník

Nejdůležitější body:

VČS ZO Kladno	2
Kladenská premiéra	3
17. listopad 1939	4-5

KLIDNÉ VÁNOCE - PF 2015

Vážené sestry a bratři,
dovolte, abychom Vám
všem popřáli klidné
prožití Vánoc
a v následujícím roce
2015
Vám přejeme
pevné zdraví!

Jménem výboru ZO Kladno
br. P. Hroník,
předseda
br. P. Duben
místopředseda
br. J. Barta
jednatel
ses. E. Armeanová
člen výboru
br. S. Pítr
člen výboru

ČSBS
ČSBS ZO Kladno

Uvnitř tohoto vydání:

Kladenská premiéra	3
17. listopad 1939	4-5
Nebyli jen hrdinové	6-7
Marta Kottová	8-9
Vzpomínáme z VČS ve Slaném	10 11
Neznámí hrdinové	12- 13
Situace na ÚV	14

Z VÝROČNÍ ČLENSKÉ SCHŮZE

Milé sestry a bratři, konec roku je vždy obdobím, kdy hodnotíme naši činnost za uplynulé období. Je to však také období, kdy se většina členů sejde pospolu na Výroční členské schůzi. Letošní schůze se konala 12. listopadu, tradičně v Hotelu Kladno. Měl jsem obrovskou radost z účasti naší členské základny, neboť se dostavilo celkem 61 členů z celkového počtu 82 členů. Myslím, že tak vysoká účast členů byla překvapením pro nejednoho z Vás. Dovolte mi, abych ty z Vás, kteří se nemohli zúčastnit Výroční členské schůze, rámcově seznámil s jejím obsahem. Tak tedy...

V úvodu členské schůze jsme vzpomněli na naše bratry, kteří nás v letošním roce opustili. Byli to br. H. Pavel, br. L. Lomička, br. V. Černý a br. V. Kočka. Poté následovalo představení nových členů, kteří byli přijati Plénem OV na říjnové schůzi. Byli to br. Robin Tesárek, ses. Eliška Kadlecová, ses. Šárka Kadlecová a ses. Tereza Jíchová. Na schůzi jsme také přijali nové dva členy, manžele Havlíčkovi, kteří projevíli zájem o vstup do naší organizace. Pevně věřím, že s novými členy se budeme setkávat v průběhu roku na akcích, tak jako tomu je dosud s ostatními členy. Při jednom ze společných rozhovorů s naším členem br. Pavlem Dubnem jsme se shodli, že naši organizaci jde především o kvalitu nežli o kvantitu co do počtu členů. Chceme nové členy, chceme mít silnou organizaci, avšak organizaci složenou z členů, kteří mají opravdový

zájem o dění ve Svazu, kteří mají opravdový zájem o historii, kteří budou naplňovat myšlenky našeho Svazu i jeho poslání a konečně chceme i členy, kteří se budou účastnit na aktivitách vlastní organizace, či aktivit celosvazových. Je pochopitelné, že některé členy mohou trápit současné problémy Svazu, zejména aktuální, dosud nevyjasněné, poměry majetkové a snad i proto někteří zvažují svůj odchod z organizace. Věřte mi, že i já jsem několikrát za své funkční období s touto myšlenkou koketoval. Nakonec jsem si ale uvědomil, že bych tím nahrával všem těm, které činnost Svazu ve skutečnosti nezajímá a kteří „pracují“ ve Svazu jen pro své vlastní zviditelnění. Svým odchodem bych ztratil mnoho přátel, Vás členů, kterých si nesmírně vážím. Samozřejmě pokud to takto někteří necítí a rádi by opustili naše řady, je to jejich právo a nikdo je nebude přemlouvat. Je třeba mít na paměti, že vše co děláme v naší organizaci, ať již řadoví členové nebo funkcionáři ve výboru, děláme dle nejlepšího vědomí a svědomí a zcela zdarma, bez nároku na finanční ohodnocení.

Ve výboru ZO Kladno došlo také k personálním změnám. Dosavadní místopředseda ZO br. Pítr uvolnil funkci místopředsedy a výbor ZO jej kooptoval za člena výboru. Na uvolněnou funkci místopředsedy ZO výbor navrhl br. Pavla Dubna, kterého členská základna jednohlasně zvolila. Následovala zpráva o činnosti naší organizace a výčet naší účasti na veřejnosti. Zde se

domnívám, že je zbytečné se rozepisovat, neboť v tomto případě za nás hovoří náš Zpravodaj a internet. Rád bych Vám všem poděkoval za aktivní účast na jednotlivých akcích v průběhu roku, protože si toho moc vážím a jsem na Vás všechny právem hrdý!

Sestra předsedkyně okresního výboru G. Havlůjová nás poté seznámila se stavem hospodaření naší organizace. Přestože máme řadu výdajů, tak stav našeho účtu je za poslední dva roky více než trojnásobný. Je to především díky 100% úhradě členských příspěvků a také díky oslovení sponzorů, které neustále hledáme. V závěru schůze jsme pohovořili o hlavních úkolech, které nás čekají v následujícím období. Především to byl další osud ZO Slaný a možné přijetí slánských členů do ZO Kladno. Do uzávěrky tohoto čísla, však došlo k zásadnímu obratu. Na výroční schůzi ve Slaném byl jednohlasně zvolen novým předsedou br. Tomáš Ševčík, kterého výbor naší organizace uvolnil a převedl k ZO Slaný. Blahopřeji br. Ševčíkovi a přeji mu hodně úspěchů! Další úkol, který jsme si vymezili je navázat užší spolupráci se Sokolskou župou Budečskou a oslovení i dalších organizací v Kladně, jako jsou např. Skautské oddíly. V neposlední řadě jsme se i zmínili o projektu plánované konference v roce 2017 věnované Svazu osvobozených politických vězňů a pozůstalých po obětech nacismu.

Text: P. Hroník, předseda ZO

KLADENSKÁ PREMIÉRA - VLČÍ MÁKY

Na poslední chvíli, jen několik málo dnů před připomenutím Dne válečných veteránů jsem oslovil kladenskou kavárnu Lodestar Coffee and Lifestyle s nabídkou možného prodeje Vlčích máků v jejich kavárně. Vlčích máků, jež symbolizují padlé ve všech válkách. 11. listopad je dnem ukončení 1. světové války a od roku 1926 je slaven jako Den válečných veteránů. V České republice si tento významný den připomínáme teprve od roku 2001. Za těch pár dnů se podařilo v Kladně prodat na 100 kusů Vlčích máků. Většina se prodala právě v kavárně Lodestar díky panu Kissovi a jeho rodině, kteří šli příkladem a hned první den ozdobili

své klopky Vlčím mákem. S panem Kissem jsme navázali spolupráci letos v dubnu, kdy jsme pořádali brigádu v Kladně Krnčí. Tehdy se, společně se synem, aktivně zapojili a pomohli

nám vyčistit pomník i jeho okolí. Nyní ani na chvíli nezaváhal a ihned jsme se domluvili na prodej Vlčích máků. Výtěžek z prodaných Vlčích máků jde v celé výši na projekty Asociace nositelů legionářských. Děkuji všem, kteří si pořídili vlčí mák, aby uctili památku na padlé vojáky. Zvláštní poděkování pak směřuji do Oblastní nemocnice Kladno, konkrétně na chirurgické oddělení, jehož zaměstnanci po celý 11. listopad měli vlčí máky připnuté na svých pláštích!

Text: P. Hroník, foto: web

Moje káva.

**PŘIPOMÍNÁME,
ŽE PŘÍPADNÍ ZÁ-
JEMCI SI MOHOU
VLČÍ MÁKY
ZAKOUPIT KAŽDÉ
PONDĚLÍ V NAŠÍ
KANCELÁŘI OV
Nám. 17. listopadu 2840
KLADNO
PO - 16:00 až 18:00 hod.**

Foto dole: Oblastní nemocnice Kladno, chirurgické oddělení: zleva MUDr. Jaroslav LITERA, MUDr. Mikoláš ŠMEJKAL a MUDr. Jiří MARTÍNEK

KASÁRNA HEINRICHA HIMMLERA 75 LET POTÉ...

foto: P. Hroník

U příležitosti 75. výročí 17. listopadu roku 1939 jsme si připomněli v Praze Ruzyni 1850 vysokoškolských studentů, kteří zde byli soustředěni po zatýkání na vysokých školách. Pietní akt se uskutečnil v kasárnách, jež do roku 1939 nesly název 1. dělostřeleckého pluku Jana Žižky z Trocnova. V době okupace pak tyto kasárna nesly název Kasárna Heinricha Himmlera. Ze zatčených studentů byli propuštěni cizinci, studenti pod dvacet let a také členové fašistické a nacionalistické organizace Vlajky. Ve večerních hodinách si zatčené studenty přijel prohlédnout osobně Karel Herman Frank. Na devíti představitelích Národního

svazu českého studentstva byla v jízdně kasáren provedena exekuce zastřelením. Následující den bylo z kasáren deportováno 1095 studentů do koncentračního tábora Sachsenhausen.

V následujících letech se v kasárnách konaly popravy, na kterých se podílely jednotky SS. Mezi popravenými byli vysocí důstojníci a generálové, např. armádní generál Josef Bílý, vrchní velitel Obrany národa či divizní generál Hugo Vojšta, vojenský velitel Sokola.

Osudný den 17. listopadu 1939 si osobně již po několikáté připomínám v prostoru Kasáren

17. listopadu v Praze Ruzyni. Nejinak tomu bylo i letos za účasti vysokých ústavních činitelů, pana ministra obrany ČR, generálů, důstojníků, pamětníků i skrovné účasti veřejnosti. Čestná stráž AČR položila u pomníku Ruzyně 1939-1941 NEZAPO-MENEME na dvaadvacet věnců a kytic. Se svými projevy vystoupili senátor Přemysl Sobotka, ministr školství a mládeže Marcel Chládek, ministr obrany ČR Martin Stropnický a po dvouleté odluce také univerzitní profesor PhDr. Jozef Leikert PhD., slovenský básník a spisovatel literatury faktu, který k 17. listopadu 1939 uveřejnil celou řadu publikací. Právě pan profesor Leikert se stal výraznou osobností mezi řečníky. Ve svém projevu se zmínil o zatčených vysokoškolských studentech, kteří v brzkých ranních hodinách byli přivlečeni do nedaleké jízdně kasáren, v oblečení, v kterém je jednotky SS zatkl. Někteří byli oblečení jen opravdu nalahko, mnozí jen v pyžamu a pantoflích. Za velkého řevu a mlácení pažbami je hnali úzkým špalírem a poté hladoví a žízniví museli stát několik hodin. Teprve v noci jim dovolili posadit se do zapácha-

foto: P. Hroník

... RUZYNĚ 1939 - 1941 NEZAPOMENEME

jících pilin v jízdně a hodili mezi ně několik tvrdých bochníků chleba. Ten den zastřelili v prostoru kasáren devět nevinných mladých lidí, představitelů studentských organizací jako výstrahu, neboť Adolf Hitler v Berlíně rozhodl, že za každého raněného Němce při rozloučení s Janem Opletalem budou tři zastřeleni, proto tedy 9 mrtvých. Nejmladším z popravených byl devatenáctiletý Václav Šafránek, nejstarším byl třiatřicetiletý Josef Matoušek, docent všeobecných dějin na Univerzitě Karlově a místopředseda Českého výboru pro spolupráci s Němci. Profesor Leikert se zmínil o skutečnosti, že o popravených toho mnoho nevíme a už se zřejmě ani nikdy nedovíme, protože Němci celou akci mimořádně utajovali a před koncem války zničili všechny archivní dokumenty. Stejně tak se nedovíme mnoho o zatčených studentech a tak jediným zdrojem informací bylo pořizeno z rozhovorů s přímými účastníky, které pan profesor osobně navštívil a jejich zážitky zpracoval v knihách, které publikoval. Profesor Leikert se také zmínil o své účasti v kasárnách před dvěma roky, kdy vyzval

české poslance, aby se zasadili o znovu uznání 17. listopadu jako Mezinárodního dne studentstva, který byl padesát let uznávaným mezinárodním svátkem a jehož obnovu inicioval Český svaz bojovníků za svobodu. Konstatoval, že za uplynulé dva roky se nic nezměnilo, přestože se v Parlamentu po volbách vyměnilo několik poslanců, jsou i oni stejně nevšímaví a neochotní k požadavkům Českého svazu bojovníků za svobodu jako ostatní politici. Pan profesor se také zmínil o mylné interpretaci některých politiků, kteří zastávají názor, že Mezinárodní den studentstva byl komunistickým svátkem. Je třeba stále připomínat, že Mezinárodní den studentstva vznikl v roce 1941 v Londýně a navrhli ho a vyhlásili čeští a slovenští studenti bojující v Čs. zahraniční armádě zcela spontánně. S vyhlášením tohoto dne souhlasili studenti z Anglie, Indie, Sovětského svazu, Severní a Jižní Ameriky, Belgie, Číny, Francie, Holandska, Jugoslávie, Norska, Polska a Řecka a ještě v den vyhlášení poslali českým a slovenským studentům poselství o jejich podpoře. Podporu získali i od řady světových politiků jako byl například Franklin

foto: P. Hroník

Roosevelt, Winston Churchill nebo Charles de Gaulle. V závěru svého vystoupení opětovně vyzval politiky, aby vyslyšeli požadavky dosud žijících studentů z roku 1939 a iniciativy Českého svazu bojovníků za svobodu za obnovu Mezinárodního dne studentstva v České republice.

Text a foto: P. Hroník

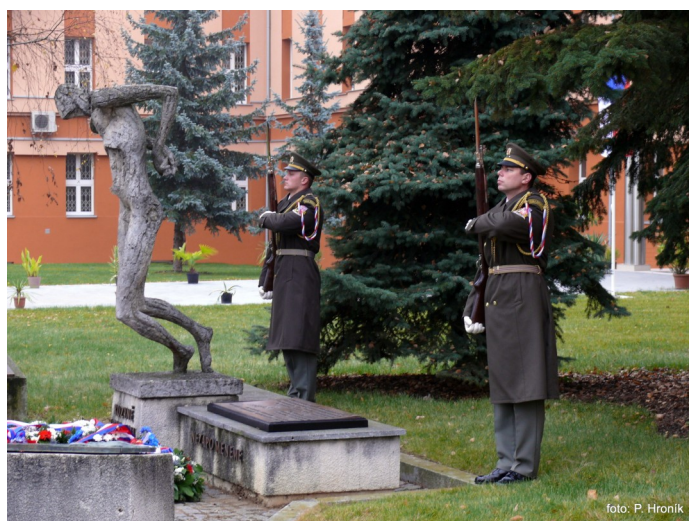

foto: P. Hroník

NEBYLI JEN HRDINOVÉ, PORAŽENÍ A MRTVÍ...

Lidská řeč je obdivuhodná. Kolik slov i významů se dá sestavit z těch poměrně málo písmen naší abecedy. Namátkou vezmeme třeba „L“. Je téměř uprostřed abecedy. Je také prvním písmenem slova, které zkrášluje život snad každého z nás. Láska, love, Liebe. Napadají mne i jiná písmena. Vezmeme třeba „V“. To jsou i Vánoce, svátky již zmíněné lásky a radosti se všemi těmi krásnými zvyklostmi. Stejným písmenem začíná i dění naprosto opačné – „VÁLKA“. Až přeběhne mrazení.

Bohužel jsou období, kdy jsou oba názvy spojeny. Jako kluk jsem četl o našich legionářích. Všechno. Měl jsem i knihu od spisovatele Kratochvíla. Na jednu stať se pokusím vzpomenout a vám vyprávět.

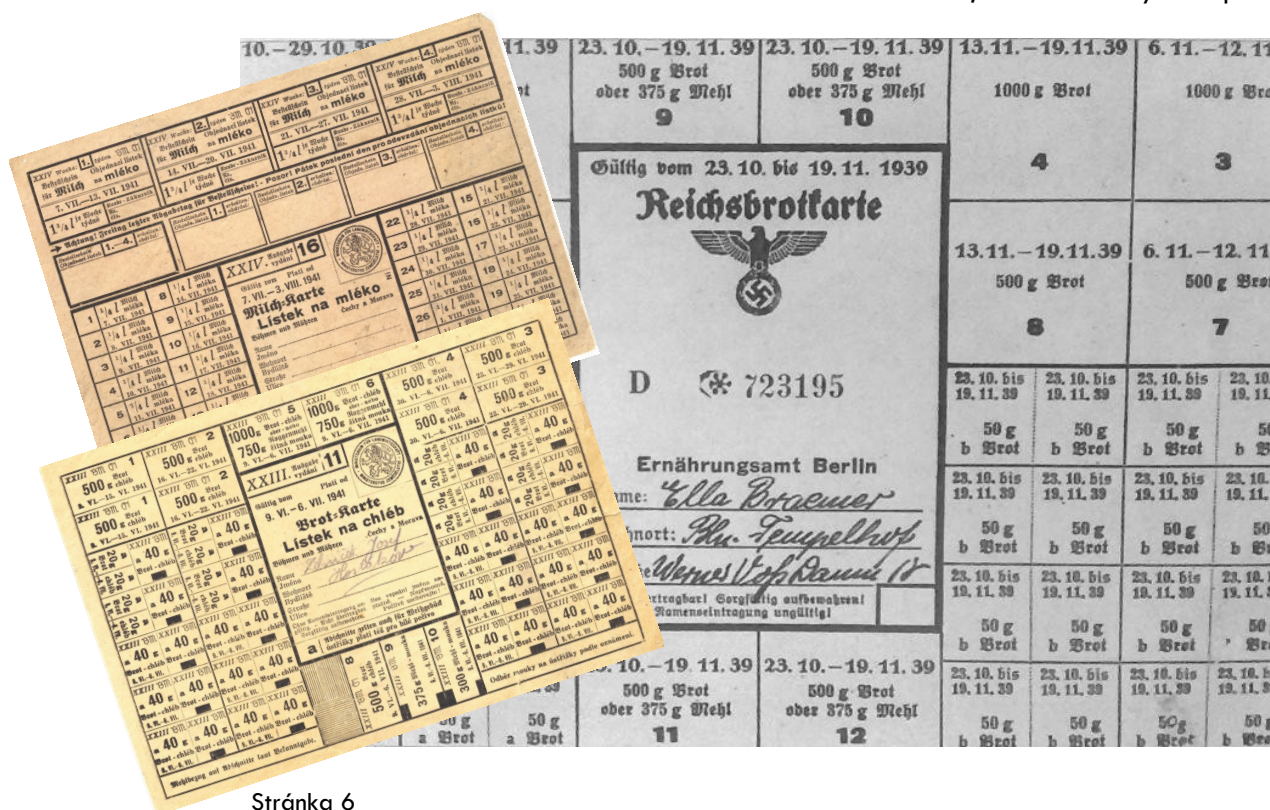
Vánoce 1917, fronta v Rusku, mráz. Rakouská vojska, proti

nim naši legionáři. Temná mrazivá noc Štědrého dne. Z ruských pozic vychází velmi opatrně rozvědka. Když se přiblíží k rakouským pozicím, večerním tichem se rozlehne: „Heilige Nacht, stille Nacht“ Z rakouské strany padlo několik ojedinělých výstřelů. Pak ještě česky několik koled, pozdravy Nazdar a rozvědka se vrací na ruskou stranu. Pokud se nemýlím, tím důstojníkem byl pozdější plukovník Švec.

Vánoce za poslední (kéž by) války. Již roky zatemnění, pouliční osvětlení vypnuté, tramvaj má uprostřed předního světla modrý čtvereček s číslem, vzadu je olejová svítilnička se světlem červeným. Auta dostala povolení jen pro nejnnutnější zásobování a pro zajištění důležité výroby. Za otvíranými dveřmi třeba do obchodu visí ještě těžký černý záves, aby žádné světlo neuniklo ven. Vždy nepřátelští letci by mohli najít

vhodný objekt. Umíte si to představit? My, co jsme chodili do školy, jsme si nesli dva krajíce chleba (s příměsí brambor) a spojené červenou marmeládou. Nebyly žádné školní jídelny, ani prodejní automaty. Lidé ale měli k sobě blíž. A přiděly...?

Vraťme se pomyslně v čase, řekněme o rovných 75 let zpět. Vraťme se do roku 1939, do válečného období Protektorátu Čechy a Morava. Válka, nebyli jen hrdinové na vítězných frontách. Válka, bylo i dnes jen těžko uvěřitelné strádání civilního, obyčejného obyvatelstva daleko za frontou. Válka se podepisovala den za dnem úplně na všech. Naše babičky i dědečkové si moc dobře pamatovali poměry v zázemí za 1. světové války. Tehdy zásobování obyvatelstva selhalo úplně a tak, ještě před mobilizací v roce 1938, se do zásoby nakupo-

... TÍHU VÁLKY MUSELI NÉST VŠICHNI

valo všechno, tedy pokud na to bylo dost peněz. Boty, oblečení, jídlo. A udělali dobře, protože 18. září 1939 byl vládním nařízením č. 206/1939 Sb. zaveden přídělový systém. Již 2. října 1939 začalo ministerstvo zemědělství vydávat potravinové lístky společně s kmenovými lístky, které sloužily k tomu, aby si jednotlivci či celá domácnost vybrala jednoho dodavatele podle druhu zboží, od kterého museli po celou válku zboží odebírat. Šlo o připoutání zákazníka k jednomu obchodníkovi a také jeho kontrolu, jaké množství potřebuje pro své zákazníky. Ve snaze nacistů regulovat hospodářství se zákonitě vytvořil i černý trh, který s sebou však přinášel předražené komodity. Například úřední cena kilogramu mouky byla v roce 1939 stanovena na 20 korun, na černém trhu se v roce 1941 prodával již za 60 korun, na konci války za 150 korun. Úřední cena kila sádla v roce 1939 činila 19 korun, v roce 1941 se za něj na černém trhu platilo 200 korun a na sklonku války 1800 korun. Snad nejvíce vyletěly ceny kávy. V prvním válečném roce byla její

úřední cena 20 korun za kilo, v roce 1941 se za ni na černém trhu platilo 700, o dva roky později tři tisíce korun a na konci války neuvěřitelných 9000 korun. Na to samozřejmě většína lidí neměla, vždyť průměrná čistá mzda byla asi 1600 korun. Maminky možná přemýšlely, zda na první protektorátní Vánoce díky přidělovému systému dokážou napéct vánočky a cukroví. Jistě si žádá z nich neuměla představit, že za tři, čtyři roky, budou právě na tyto Vánoce vzpomínat jako na dobu relativního blahobytu.

Přídělové lístky byly přerozděleny do několika skupin. Pro běžné spotřebitele, pro těžce pracující, pro velmi těžce pracující a pro děti do 6 let. Lístky na maso, tuky, chléb, mléko a cukr byly vydávány pro různé věkové kategorie na jedno přidělové období, které trvalo 28 dní. Pro každé takové období byly lístky barevně odlišné. Samozřejmě, že i výše přidělů byly různě velké v závislosti na občanství. Němci a jejich rodiny žijící v Protektorátu měli samozřejmě přiděly nejvyšší.

Konkrétní přiděly upravovala vyhláška z 29. září 1939, kde bylo např. uvedeno, že denní dávka mléka byla stanovena na

čtvrt litru mléka pro obyčejné spotřebitele, těžce i velmi těžce pracující a pro děti od 6 do 14 let. Příděly nastavené vyhláškou se s prodlužující válkou zmenšovaly a to opravdu hodně a v roce 1943 byla tato denní dávka snížena na pouhou osminku litru. Jak vzpomíná br. Bárta: „Jednou jsem na toto téma hovořil s Irenou“ (ses. Knotková, pozn. aut.) „I ta se pamatuje na to, že se chodilo s hrnečkem a v našem případě paní Chýlová vždy vzala malinkou odměrku a do přineseného hrnečku nalila stanovené množství mléka. A nakonec odběr vyznačila na přidělovém lístku“

Díky nedostatku komodit v městech došlo v Protektorátu Čechy a Morava k tomu, že venkov zásoboval město. Lidé, kteří měli příbuzné na venkově, jezdili velice často pro zásoby potravin na venkov. A právě s takovými potravinami se obchodovalo na černém trhu, probíhal směnný obchod a to i přesto, že černý trh byl těžce postihován.

Vy mladí můžete žít dnes, v této době. To, co máte za jisté, je z práce rodičů i jejich rodičů.

**Hezké Vánoce všem přeje jménem
Výboru ZO ČSBS Kladno
br. P. Hroník a br. J. Bárta**

VI Fleisch a2 maso 19. II.—25. II. 40	VI Fleisch c2 maso 4. III.—10. III. 40	nur für jen pro Stube - zákazník Nr. čis.	50 g VI Fleisch oder Fleischwaren Maso nebo masné výrobky 19. II.—25. II. 40	50 g VI Fleisch oder Fleischwaren Maso nebo masné výrobky 19. II.—25. II. 40
VI Fleisch a3 maso 19. II.—25. II. 40	VI Fleisch c3 maso 4. III.—10. III. 40	VI. Ausgabe 2 Gültig vom Plati od 19. II.—17. III. 1940 Ohne Stempel ungültig. Bez razítka neplatný.	50 g VI Fleisch oder Fleischwaren Maso nebo masné výrobky 26. II.—3. III. 40	50 g VI Fleisch oder Fleischwaren Maso nebo masné výrobky 26. II.—3. III. 40
VI a4 19. II.—25. II. 40	VI c4 4. III.—10. III. 40	Lístek na maso Böhmen und Mähren Čechy a Morava Name <i>Jonáš Martin</i> Jméno Wohnort <i>Slav</i> Bydliště	50 g VI Fleisch oder Fleischwaren Maso nebo masné výrobky 26. II.—3. III. 40	50 g VI Fleisch oder Fleischwaren Maso nebo masné výrobky 26. II.—3. III. 40
VI b4 26. II.—3. III. 40	VI d4 11. III.—17. III. 40		50 g VI Fleisch oder Fleischwaren Maso nebo masné výrobky 4. III.—10. III. 40	50 g VI Fleisch oder Fleischwaren Maso nebo masné výrobky 4. III.—10. III. 40
VI Fleisch b3 maso	VI Fleisch d3 maso		50 g VI Fleisch oder Fleischwaren Maso nebo	50 g VI Fleisch oder Fleischwaren Maso nebo

MARTA KOTTOVÁ V LIDICÍCH

Foto nahoře:
Marta Kottová při poutavém vyprávění zaujala každého z přítomných.

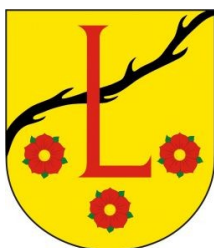

Foto vpravo:
Lidické ženy - zleva Jaroslava Skleničková, Miloslava Kalibová a Milada Cábová.

Sobotní odpoledne lze trávit mnoha způsoby. Já měl 23. listopadu tu čest být přítomen v Oáze Lidice na besedě s paní Martou Kottovou a třemi lidickými ženami, paní Jaroslavou Skleničkovou, Miloslavou Kalibovou a Miladou Cábovou. Besedu zahájila paní Zdenka Kotková, která se s Martou Kotto-

vou zná již řadu let, protože obě bydlí v severočeském Liberci. Paní Marta je ve svém věku stále vitální a téměř celé své poutavé vyprávění stála. Ve svém vyprávění se zmínila mj. o svém bratru Viktoru Lašovi, který byl jedním z třiceti terezínských vězňů, kteří pohřbívali lidické muže. Vyprávěla o životě v

Terezíně, kam byla transportována ve svých 12 letech v roce 1942 a také o svém transportu do Auschwitz Birkenau, kam se dostala v říjnu roku 1944. Dodnes přesně neví, jak dlouhou dobu strávila v Auschwitz, tak, jak východní fronta byla stále blíže k hranicím Polska, došlo i k přesunutí vězňů do jiných koncentračních táborů. Svě poutavé vyprávění doplnila řadou dokumentů, které s sebou přivezla. Ukázala například medaili od akademické sochařky Marie Uchtylové, která byla ražena pouze v 50 kusech a kterou Marie Uchtylová vytvořila jako vzpomínku na 3800 českých židů terezínského transportu zahynuvších 8. března 1944 v plynových komorách Auschwitz Birkenau. Zmínila také svého přítele, dnes sedmadevadesátiletého Adolfa Burgra –

MARTA KOTTOVÁ V LIDICÍCH

účastníka slavné operace Bernhard – projektu padělání platidel spojenců a také nám ukázala několik z padělaných librových bankovek a také poštovní známky, které byly padělané. Besedy se také aktivně zúčastnily tři lidické ženy, které účastníkům besedy vyprávěly své vzpomínky na 10. červen 1942 a zejména pak na období tří let, které strávily v koncentračním táboře Ravensbrück. Na závěr více

než dvou a půl hodinové besedy se poděkovala paní Martě Kottové starostka obce Lidice paní Veronika Kellerová a předala jí květiny. Za Oázu Lidice předala paní Nešporová lidickým ženám a paní Kottové jako poděkování kytici rudých růží. Velké poděkování patří všem, kteří tuto besedu zorganizovali!

Text a foto: P. Hroník

Marta KOTTOVÁ

(rodným jménem Marta Lašová, * 22. února 1929) je česká přeživší holocaustu a předsedkyně Historické skupiny Osvětim. Jako dítě prošla koncentračním táborem Terezín, odkud byla s rodinou poslána do vyhlazovacího tábora Auschwitz-Birkenau. Angažuje se v osvětě mládeže a své zkušenosti z dob druhé světové války se snaží předat současným generacím. V rámci této činnosti navštěvuje školy, vzpomínkové akce a usiluje o to, aby „memento holocaustu nikdy nevymizelo z naší paměti“.

Za svou činnost jí byla 28. října 2008 udělena prezidentem republiky medaile Za zásluhy o stát v oblasti výchovy a školství.

Zdroj: internet

ZEMŘEL BR. JAN JUDL (13.1.1927 - 8.10.2014)

Vojenskou akademii v Praze a stal se vojákem z povolání. V roce 1970 neprošel prověrkami, byl vyloučen ze strany a propuštěn z armády. Po skončení pracovního poměru v armádě nejprve nemohl sehnat zaměstnání, ale prostřednictvím známého ze skautského oddílu získal místo v plzeňské nemocnici. Odtud odešel v roce 1973 po neshodě s ředitelkou nemocnice do Slaného, kde dožil.

Koncem druhé světové války bylo bratru Judlovi 18 let. Se spolužáky byl tehdy totálně nasazen na kopání zákopů na severní Moravě. Sám na toto nelehké období vzpomínal: „Jako ročník

Plk. Ing. Jan Judl se narodil 14. ledna 1927 v Plzni. Bratr Judl vystudoval strojnickou průmyslovou školu v Plzni a poté nastoupil na základní vojenskou službu, jako technický úředník ve Škodových závodech. V letech 1952-1955 vystudoval čtyřletou Vojenskou akademii v Praze a stal se vojákem z povolání. V roce 1970 neprošel prověrkami, byl vyloučen ze strany a propuštěn z armády. Po skončení pracovního poměru v armádě nejprve nemohl sehnat zaměstnání, ale prostřednictvím známého ze skautského oddílu získal místo v plzeňské nemocnici. Odtud odešel v roce 1973 po neshodě s ředitelkou nemocnice do Slaného, kde dožil.

27 jsem nešel do Reichu. Byli jsme nasazení na Ostravsko na kopání zákopů. Budovat „val“ proti bolševismu. Pro práci v Reichu byl určen ročník 21, my jsme byli příliš mladí. Fronta se blížila, bylo riziko, že nás obsadí Rusové. Do práce nás po skupinách vodila německá hlídka. Na jaře jsme došli až do Těšína. Když jsme poprvé přišli na práci, začali kopat a slyšeli letět nad sebou granát, hned jsme se vrhali k zemi. Němci se nám smáli. Jejich důstojník vysvětlil, slyšet může být pouze dělo. Letět granát slyšet není, je jen otázka štěstí, jestli nás zasáhne. Odtud jsem utekl. Vlakem jsme dojeli skoro až do Prahy. Cestou jsme se dozvěděli, že v Praze probíhají kontroly, přes ně bychom se v našem oblečení nedostali. Byli jsme oblečení pomalu jako partyzáni. Vystoupili jsme před Prahou, abychom se vyhnuli kontrolám. Když německé nebo i naše hlídky chytily „zákopníky“ (výraz pro utečence totálně nasazených pracovníků na zákopech), ostříhaly je dohola a zavřeli. Co s nimi bylo dál, nevím. Nakonec jsem se v polovině dubna 1945 dostal domů. Klepal jsem na okno, bydleli jsme v přízemí, tatínek

odkryl zatemnění (pozn. s ohledem na nálety bylo úředně nařízeno zatemnění oken), otevřel okno a řekl „No to je dost, že už jdeš.“ Několik dní po mém návratu domů byl velký nálet. Bydleli jsme před jatka-
ma u seřadovacího nádraží (Jateční ulice v Plzni se stala 17. 4. 1945 součástí náletu na seřadovací nádraží, při němž vznikly nedožité materiální škody a velké oběti na životech). Mrtvé na místě náletu pouze zahrnuli. V průběhu války byl v každém domě určený velitel civilní obrany. V našem domě byl velitelem civilní obrany tatínek. Naše rodina se zachránila ve sklepě.“

V revolučních dnech roku 1945 Jan Judl jako člen skautské organizace pomáhal při organizování návratu totálně nasazených cizinců v Německu do jejich domovů, ale také pomáhal při zajišťování zbraní a vojenského materiálu.

Čest Tvé památce a upřímnou soustrast celé truchlící rodině.

Text a foto:
Gabriela Havlůjová

Zdroj: <http://www.postbellum.cz/witness.aspx?itemID=2490&lang=1>

17. LISTOPAD NA UNIVERZITĚ KARLOVĚ

Sestra Věra Lomičková se se svou dcerou zúčastnila dne 18. listopadu 2014 setkání u příležitosti připomínky událostí 17. listopadu 1939 v historických prostorech Karolina v Praze. Rektor Univerzity Karlovy profesor Tomáš Zima přijal na přátelském setkání jak pamětníky listopadového zatýkání vysokoškolských studentů v roce 1939 (přítomní Ing. Karel Hýbek, prof. MUDr. Eduard Kuhn,

DrSc., PhDr. Vojmír Srdečný, Josef Dvořák, Jaroslav Franc a Zdeněk Vítek), tak i některé pozůstalé. V současné době žije okolo dvaceti z 1200 zatčených studentů v roce 1939. Pamětníci popsali těžké roky prožité v koncentračním táboře Sachsenhausen po svém zatčení, ale i jejich složitý návrat domů. V letošním roce zemřelý br. Ladislav Lomička byl právě jedním

ze zatčených studentů.

Text: G. Havlůjová

Foto: Univerzita Karlova

Z VÝROČNÍ ČLENSKÉ SCHŮZE ZO SLANÝ

Dne 27. listopadu 2014 se uskutečnila Výroční členská schůze ZO ČSBS Slaný ve Vlastivědném muzeu ve Slaném. Jednomyslně bylo odhlasováno nové složení výboru:

Předseda: (tel. 728 112 554)

br. Tomáš Ševčík.

Místopředsedkyně:

ses. Matylda Klapalová.

Členové výboru:

ses. Libuše Karlíková, br. Jiří Schmied, br. Marino Cavicchioli

Do slánské organizace byl nejprve přijat jako nový člen br. Tomáš Ševčík, který byl záhy zvolen předsedou. Bratr Jiří Schmied, dlouholetý předseda ZO Slaný, požádal o uvolnění z funkce kvůli svému zdravotnímu stavu. V rámci téměř dvouhodinového setkání pak byla diskuse o budoucnosti organizace ve Slaném, která čítá v tuto

chvíli na osm členů. Br. Ševčík v únoru 2015 předá zprávu na předsednictvu OV ČSBS Kladno o plánech a dosavadních uskutečně-

ných aktivitách – zejména seznámení se všemi členy, propojení ČSBS s Městským úřadem ve Slaném a rovněž místními vlasteneckými spolky a osobnostmi zabývajícími se historií 2. světové války. V příspěvku nově zvoleného předsedy pak zazněla zejména důležitost propojení generací. Spojení elánu a nadšení mladých členů a zkušenosti těch nejstarších by měly být pilířem dobře fungující organizace, takové je východisko br. Ševčíka. Přeji mu jménem OV ČSBS Kladno zejména chuť, čas a dobré nápady do jeho práce po organizaci ve Slaném, slánské členy i ČSBS. Výbor ZO ČSBS Slaný zároveň vyjadřuje velký dík br. Petrovi Hroníkovi a jeho kladenské organizaci za Zpravodaj, který každý měsíc vždy potěší všechny naše členy nejen na Kladně, ale i zde, ve Slaném.

Text a foto: G. Havlůjová

NEZNÁMÍ HRDINOVÉ Z KRNČÍ...

Svatební foto Marie a Josefa Heřmanských.

rodným domem popravené Marie Heřmanské. Pamětník se rozpovídal o svém dětství, kdy trávil čas v místní smíšené česko-německé společnosti. Také vzpomínal na svou tetu, strýce (který v obci měl truhlářskou dílnu) a bratrance, kteří s nimi v domě po nějaký čas žili, dokud nezískali svůj byt v Brozanech. V domě rovněž žily rodiče obou dvou dcer (jeho matky a paní Heřmanské). Pan Hakl se s námi podělil nejenom o válečné vzpomínky, ale

V minulých vydáních našeho Zpravodaje jsem Vám představila osudy všech popravených v Kladně – Krnčí ze dne 1. června 1942. K poslednímu příběhu se však ještě jednou vrátíme. Dne 7. listopadu 2014 proběhlo shledání a rozhovor s panem Václavem Haklem (*1930) ze Zahořan u Litoměřic. Jedná se o synovce popravené Marie Heřmanské, roz. Haklové (*1908).

Osud této vlastenky známe, avšak dlužíme Vám doplnění po rozhovoru s panem Haklem, který jsme domluvili přes jeho zetě, pana Václava Pízu, kterému tímto děkuji. Pan Václav Hakl žije dodnes ve svém rodném domě v Zahořanech, který byl rovněž

Foto vpravo: Rodinné foto Heřmanských, včetně syna Josefa a Františka

... JEŠTĚ JEDNOU MARIE HEŘMANSKÁ

rovněž i o vzpomínky na období poválečné – zejména odsun Němců a své mnohaleté působení v Tělovýchovné jednotě Sokol v Zahořanech.

Působivé bylo zejména jeho vyprávění o období, kdy byla popravena jeho teta. Hovořil o době, kdy jeho bratřanci (Josef a František Heřmanských), se kterými vyrůstal jako jejich bratr, přišli o matku a záhy i o otce. Vyprávěl o setkáních s nimi za války. Shledání bylo umožněno vždy pouze na 10 minut pod dohledem četníka a to venku, za Litoměřicemi, což obnášelo i v zimě několikakilometrovou pěší chůzi. Obě děti popravených rodičů

strávily zbytek války v Doksanech u prarodičů z otcovy strany. Rodičům popravené Marie Heřmanské se dcera pomyslně vrátila „domů“ až v červnu 1945, kdy její tělo bylo převezeno z kladenského lesa do hrobky v Doksanech. Pan Hakl popisoval nelehké období po popravě jeho tety, kdy jim byl do domu nastěhován do jedné místnosti příslušník gestapa, který prováděl dohled nad rodinou odbojářky. Hovořili jsme i o těžkém osudu a následcích na dětech popravených vlastenců. Na této skutečnosti se shoduje většina dětí – sirotků – nikdy se se ztrátou

byť i jednoho rodiče nemohou vyrovnat. Díky panu Haklovi jsme získali do našeho archivu i další vzácné rodinné fotografie. Děkujeme za rozhovor i poskytnuté materiály!

Text: G. Havlůjová

Foto: V. Hakl a rodinný archiv

Foto nahoře: Marie Heřmanská v blůzce, ve které byla zatčena.

Foto vlevo: Pan Václav Hakl (sedící uprostřed) s manželkou, dcerou a její rodinou.

SITUACE NA ÚV ČSBS

Milé sestry a bratři, ráda bych Vás informovala o stavu situace na ÚV ČSBS. Ti z Vás, kteří se zúčastňují schůzí ČSBS, jsou s celou záležitostí obeznámeni. Na jednání pléna Ústředního výboru ČSBS v říjnu 2014 jsem vznesla dotaz na předsedu Vodičku, jaká je současná majetková situace našeho Svazu. Dostala se k nám totiž informace, že budova ČSBS v Legerově ulici v Praze je již prodaná a skutečnost je taková, že v současné době jsou předaná budoucímu majiteli dvě spodní patra, za která obdržel Svaz okolo 7 milionů Kč. Pro někoho informace nová, pro někoho prý několik let stará. Dle zápisů z předsednictva ÚV poprvé tato informace zaznívá dne 19. března

2013, kde ÚV zamítá prodej budovy Legerova 22, Praha 2 (děkuji za vyhledání dokumentu ses. Knotkové). Br. Vodička v přímé konfrontaci na VČS ZO Lidice dne 20. listopadu 2014 odpověděl na přímé dotazy mé, br. Hroníka a ses. Knotkové, že smlouva o smlouvě budoucí byla podepsána již ses. Dvořákovou před více než 10 lety a on pouze „řeší“ toto „dědictví“. Údajně od nevýhodně podepsané smlouvy nebylo možné odstoupit a budova v centru Prahy bude prodána za 18 milionů Kč. Velmi se obávám, že stav prodeje budovy je již nevratný ale budu se snažit zabránit tomu, abychom jako ČSBS šli do nějakého nevýhodného nájmu na okraji Prahy. Neje-

nom kvůli starším členům a dopravní dostupnosti, nebo kvůli velmi rychlému utracení peněz (musíme si uvědomit, kolik stojí nájem prostor v Praze), ale zejména kvůli postavení ČSBS. Vždyť stále žije několik tisíc přímých pamětníků událostí 2. světové války, nedopusťme, aby se bojovníci dožili toho, že nebudeme mít ani vlastní sídlo. Br. Vodička je ochoten předložit smlouvu o prodeji budovy členům ČSBS k nahlédnutí, rovněž přijme nabídky ke koupi nového sídla. V případě jakékoliv rady, námětu, či možnosti pomoci (prodej a nákup nemovitostí, právní služby apod.) mě prosím kontaktujte.

Text: G. Havlůjová

Z VČS ZO KRALUPY NAD VLTAVOU

V pondělí 24. listopadu 2014 jsme se zúčastnily (ses. Havlůjová a ses. Knotková) na pozvání br. Zavorala VČS ZO ČSBS Kralupy nad Vltavou. Vyslechly jsme zprávu o činnosti i hospodaření a svými příspěvky do diskuse přispěly k debatě, která nakonec vyústila v rozhodnutí, které je rovněž zaneseno v usnesení VČS Základní organizace Kralupy nad

Vltavou. Předseda místní organizace je povolán, aby na OV ČSBS Praha - východ projednal znepokojení a nesouhlas kralupských členů s prodejem budovy a postupem jednání br. Vodičky ve věcech majetkových.

Opět jsme se přesvědčily, že naším členům není lhostejné, jak se zachází s majetkem ČSBS. Opět jsme si uvědomily, že

naše budova v Legerově ulici v Praze není jen majetkem ÚV, ale nás všech.

Mám radost, že ZO Kralupy n./V. se přidala k názoru OV ČSBS Kladno a dále budou záležitost prodeje budovy řešit na vyšších místech.

Text: G. Havlůjová

Naši sponzoři a podporovatelé

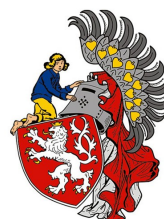
Středočeský kraj

obec Lidice

magistrát města Kladna

point4me.cz
tisk online snadno a rychle

magistrát města Slaný

nakladatelství
ACADEMIA

PRESCO
GROUP

• **PASEKA** •

nakladatelství

FINANČNÍ A VĚCNÉ DARY POSKYTLI

slečna Ivana SVOBODOVÁ
pan Jan KUBĚNKA - 5000,- Kč
br. Zdeněk MALČÁNEK - 500,- Kč
ses. Vilemína PLAKOŠOVÁ - 1000,- Kč

Poděkování patří, kromě zde výše uvedených, také Vám všem, milé sestry a bratři, kteří jste se rozhodli pro úhradu vyšších členských příspěvků než stanovil ÚV ČSBS.

Náměty a příspěvky do zpravodaje lze zasílat e-mailem ovcsbs.kladno@gmail.com

ZÁKLADNÍ ORGANIZACE ČSBS Kladno a Slaný

Adresa

Nám. 17. listopadu 2840
272 01 Kladno

Telefon: 720237044

E-mail: ovcsbs.kladno@gmail.com

Zpravodaj pro vás připravil
předseda ZO ČSBS Kladno,
Petr Hroník

Blahopřejeme našim jubilantům:

PROSINEC

Br. Luboš CHALOUPKA (37)
Br. David MAKARA (37)
S. Hana PALOUNKOVÁ
(76)

LEDEN

Ses. Olga MAULEOVÁ (88)
Br. Pavel DUBEN (37)
Ses. Karolína ŠICHOVÁ
(35)
Br. Jan GROSSMANN (31)
Br. Boris MAŠEK (70)
Ses. Jarmila BAREŠOVÁ
(72)

Český svaz bojovníků za svobodu, z.s. je spolkem, který sdružuje účastníky národního boje za osvobození ve druhé světové válce jakož i jejich rodinné příslušníky a pozůstalé po nich počínaje 15. rokem jejich věku. Individuálními členy ČSBS se mohou stát i ostatní občané, bez rozdílu jejich politické příslušnosti a náboženského vyznání, kteří souhlasí s posláním ČSBS a jeho stanovami. Individuální členové ČSBS ve věku mezi 15-ti až 18-ti roky, mají na jednáních orgánů ČSBS hlas poradní. Jako kolektivní členové se členy ČSBS mohou také stát, demokratické organizace (občanská sdružení, spolky, atp.), působící v České republice nebo v zahraničí, jejichž činnost naplňuje ideu Svazu a to na základě Smlouvy o kolektivním členství uzavřené mezi ÚV ČSBS a vedením předmětného občanského sdružení (spolku, atp.).

Naše webové prezentace

ZPRAVODAJ

<http://www.issuu.com/ovcsbs.kladno>

BLOG

<http://ovcsbskladno.blogspot.com/>

FACEBOOK

<https://www.facebook.com/ovcsbs.kladno>

P O Z O R Z M Ě N A

OD 1. 12. 2014 JSOU NOVÉ

ÚŘEDNÍ HODINY KANCELÁŘE OV ČSBS

Nám. 17. listopadu 2840 Kladno

PONDĚLÍ

16:00 až 18:00 hod.

ses. Miroslava BOUMOVÁ

724 181 646